

Rose

ฮัสท์หน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

9

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Bou Ptm แปล
景殊 Jing Shu วาด

Rose

ฮัสกี้น้ำใจ
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 9

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเปาปู้ซือโร่ว

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เมื่อก่อนทำเขียนจวินไม่ชอบอ่านหนังสือ แต่หลายปีมานี้ ข้างกายเขาไม่เหลือผู้ใด
ราตรียาวนานไม่มีสิ่งใดให้ทำฆ่าเวลา ได้แต่ต้องพลิกตำราอ่านคัมภีร์ม้วนไม่ไผ่
อ่านไปอ่านมาก็นึกสนุกเล่นตีความตัวอักษร

-โร่วเปาปู้ซือโร่ว

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 9

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 09

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4678-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณี วีรติกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนากานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีน์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขโช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระขอ

คำนำสำนักพิมพ์

ย้สก็้หน้าง้กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 9 เรื่องราวของตัวละครที่พลิกผันจนไม่รู้จะไปจบลงที่ตรงไหนในเล่มก่อนหน้าก็ยังไม่พลิกผันอย่างต่อเนื่อง แต่ดีหน่อยที่หลังจากพลิกคว่ำคะมำหายไปหลายตลบในที่สุดก็มาถึงจุดจบเสียที

แต่ที่ผ่านมามีเรื่องที่ไม่ถึงเยอะเยอะมากมายแล้ว พอถึงจุดจบก็ยังมีเรื่องที่ไม่ถึงให้อึ้งงันอยู่ และเรื่องราวทั้งหมดที่ผ่านมาก็ทำให้ตระหนักได้อย่างหนึ่งว่า คนบริสุทธิ์ต่อให้ไม่พูดก็ย่อมบริสุทธิ์อยู่วันยังค่ำ คนชั่วต่อให้ไม่ยอมรับก็ยังคงเป็นคนชั่วอยู่นั่นเอง

Rose

คำนำผู้แปล

เมียวเหมียวเมียวเมี้ยว (สวัสดีครับ) พักหลังๆ มาฉันสังเกตเห็นว่า คนรอบตัวเลี้ยงแมวกันเต็มไปหมดเลย ซึ่งผมเพิ่งทราบว่าคุณโร้วเปาก็เลี้ยงแมวเหมือนกัน แมวของเธอชื่อว่าไซเปา เป็นแมวตัวสีส้ม ขนฟูๆ น่ารักๆ

ใช่แล้วครับ ผมกำลังพูดถึงไซเปาตัวเดียวกับแมวของหวังฟูเหรินที่อยู่ในเรื่องนั่นเอง ไม้รู้น้องได้ค่าตัวบ้างไหมนะ เพราะน้องมีบทบาทอยู่พอสมควรเลย รอดติดตามน้องกันได้นะครับ รับรองว่าสนุกแน่นอน ^0^

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ยอดเงาสื่อเชิง โชคชะต้ายากหลีกเลี่ยง

เจียงซีมิได้พูดอะไร เซวียเหมิงเองก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน

ผ่านไปนาน เจียงซีจึงเอ่ยด้วยสีหน้ามึนตึ๊ง กระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง “ในเมื่อเจ้าได้ยินหมดแล้ว ก็ไม่ต้องให้ข้าพูดอีก”

“...”

“เจ้าไปจัดการงานศพเถอะ ทำตามธรรมเนียมของยอดเงาสื่อเชิง” เจียงซีเบือนสายตาไป ถึงขั้นไม่ยอมมองเซวียเหมิง “มารดาเจ้าฝากบุตรไว้กับข้า ข้าจะรอเจ้าที่เชิงเขา”

เซวียเหมิงเริ่มขยับตัว เพียงแต่เป็นการขยับตัวที่ไม่มีความหมายอะไรทั้งสิ้น

โลหิตร้อนทั่วร่างกายถูกสูบไปจนหมดสิ้นแล้ว เพียงแค่ขยับนิ้วมือไม่กี่ทีก็ผลาญเรี่ยวแรงทั้งหมดของเขา

เซวียเหมิงมองเข้าไปในตำหนักทานชินอันเงิบสงัด คราบเลือดบนพรมเมื่อตัดกับเปลวไฟดูไม่ค่อยชัดเจนเท่าใดแล้ว แต่ร่างของเซวียเจิ้งยังพุบอบอยู่ที่พื้น ยามที่เขาไม่ยิ้ม ใบหน้าดูแก่ชรา เห็นริ้วรอยชัดเจนจนผมก็ขาวโพลน

ขณะที่เจียงซีกลับยังคงดูเหมือนอยู่ในวัยไม่ถึงสามสิบปี หนุ่มแน่นตลอดกาล

เซวียเหมิงค่อย ๆ ก้าวเข้าไปในตำหนัก ก่อนจะหยุดตีเท้าลง

“เจ้าไปซะ”

เจียงซีหันมา สิ่งที่เห็นคือเงาหลังเดี่ยวตายของเซวียเหมิง

“ข้าไม่ยอมรับเจ้า เจ้าไม่ใช่บิดาข้า”

กล่าวจบ ประตูตำหนักก็ปิดดังปัง ผ่านไปสักพัก เจียงซีได้ยินเสียงร้องไห้แหบแห้งดังขาด ๆ หาย ๆ อย่างรวดเร็วมาจากด้านใน เหมือนหัวใจเหล็กสลาย

“...”

เจียงซียืนท่ามกลางลมหนาวอยู่นาน กระทั่งมือเท้าเย็นเฉียบ ก่อนจะค่อย ๆ เดินลงเขาไป

ที่เชิงเขา กลุ่มผู้ฝึกบำเพ็ญवादกัลวเพ็ลึงสวรรคค์พญาหงส์ ส่วนใหญ่ล้วนสลายตัวไปกันหมดแล้ว มีเพียงวังท่าเสวียที่ยังเหลือศิษย์เอาไว้ที่นั่นบางส่วน ในนั้นมีเหมยห่านเสวียอยู่ด้วย

เห็นเจียงซีลงมา บรรดาผู้เยาว์วังท่าเสวียต่างก้มหน้าหลุบตา ทำความเคารพเขาตามมารยาท “เจ้าสำนักเจียง”

เจียงซีรู้สึกว่กัลว้ล้ามนื้อบเนื้ไบหน้าต่นแข็งทื่อไปหมด เขาเม้มริมฝีปาก นัยน์ตาสีน้ำตาลตกที่เหมยห่านเสวียซึ่งเป็นหัวหน้า “ยังไม่ไปกันอีกหรือ”

เหมยห่านเสวียเอ่ยอย่างนุ่มนวลและเฉยชา “รอสหายเก่า”

เจียงซีเข้าใจว่าเขาหมายถึงใคร “เขายังไม่ลงมาทันทีหรอก”

เหมยห่านเสวีย “ทันทีหรือไม่ก็จะรอ สามวันสี่วันก็จะรอ ไหน ๆ ไม่มีอะไรทำ ก็รออยู่ที่นี่” เขาเงยไป ก่อนเอ่ยต่อ “อีกอย่าง เจ้าสำนักเจียง ประมุขวังฝากคำพูดให้ข้ามาบอกท่าน”

อารมณ์ว่าวุ่นเต็มอกมีอจาจะบาย เจียงซีระงับเอาไว้พลางถาม “อะไร”

เหมยห่านเสวียคารวะเขา “ประมุขวังตัดสินใจจะไม่คล้อยตาม หอเทียนอิน และจะไม่ร่วมมือกับสำนักของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูงอีก นับจากนี้ หากเจ้าสำนักเจียงในฐานะประมุขของบรรดาสำนักเซียน

คิดวางแผนทำการสิ่งใด ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงวังท่าเสวี่ยของเราอีก”

เจียงซีเงียบไปครู่หนึ่ง สีหน้าไม่สงบออกอารมณ์ “พวกเจ้าคิดแยกตัวจากกลุ่มสำนักเซียนนับจากนี้?”

“หัวเตี้ยวระเทียมลืบแม่น้ำกล้ว” แววดาเหมยหานเสวี่ยยังเป็นประกายคล้ายระลอกน้ำยามวสันต์ เจือรอยยิ้มน้อยๆ ทว่าสีหน้าออกจะดูเย็นชา “แต่การคล้อยตามสิ่งที่เรียกว่าศรัทธาในทวยเทพอย่างหน้ามิดตามัวต่างหาก คือสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนาที่สุด”

เจียงซีจ้องเขา

ในใจรู้สึกเดือดดาล คับข้อง และเหยียดหยามอย่างไม่มีสาเหตุ

ในอดีตเขาเห็นหนานกงหลิวนั่งบนตำแหน่งนี้ รู้สึกว่าการตัดสินใจหลายอย่างของหนานกงหลิวล้วนเหลวไหลและน่าขัน ทว่าเมื่อตนก้าวขึ้นมาถึงจุดนี้จริงๆ จึงตระหนักว่า มีหลายเรื่องเหลือเกินที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตน

จัดการกับไม่หฺราน คือความตั้งใจเดิมของเขาหรือ

คล้อยตามและเชื่อฟังหฺยานอนิอย่างหฺตตามีตบอด คือสิ่งที่ใจเขาต้องการจริงๆ หรือ

การปราบปรามยอดเขาสื่อเชิงครั้งนี้ เขาเคยพยายามอย่างเต็มที่ที่จะยับยั้ง แต่ทุกสำนักล้วนโต้แย้ง เขาเป็นผู้นำของเหล่าผู้ฝึกเซียน สุดท้ายจะได้อย่างไรได้ แต่ก่อนยังสามารถนำกุเยวี่เยี่ยแยกตัวไม่ข้องเกี่ยว แสดงท่าทีของตนเองได้ ทว่ายามนี้เขาอยู่ในตำแหน่งสูงสุด ขณะที่กุเยวี่เยี่ยก็กลายเป็นสำนักใหญ่อันดับหนึ่งในใต้หล้า เขากลับพบว่าตนไม่มีที่ย้ายย้อนกลับไปได้แล้ว

สุดท้ายเขาต้องกลายเป็นหนานกงหลิวไปอีกคน

เจียงซีหลับตา จากนั้นสะบัดแขนเลื้อยจากไปโดยไม่พูดอะไร เหมยหานเสวี่ยมีการศึกษารู่มารยาท จึงทำความเคารพไล่หลังเขาอีกครั้ง พลางเอ่ยเสียงเรียบเฉย “น้อมส่งเจ้าสำนักเจียง พบกันใหม่ในยุทธภพ”

เขาไม่ตอบ ร่างในชุดครามปักลายด้วยดินเงินจากไปไกลโดยไม่หันกลับมา

ในอดีต เขารับตำแหน่งประมุขที่เขาหลังซาน เข้าแทนที่ความรุ่งเรืองในวันวานของหนานางหลิว เบื้องล่างเต็มไปด้วยเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญยินดีปรีดา ตอนนั้นเขาคิดว่าตนจะต้องต่างจากประมุขรุ่นก่อนแน่นอน คิดว่าจะสามารถอาศัยกำลังของตนเอง เปลี่ยนตะวันจันทร์ราและฟ้าดินได้ ตอนนั้นเขามีความทะเยอทะยาน มีความปรารถนาและปณิธานแรงกล้า

ทว่ายามนี้เขาเข้าใจแล้วว่า...

ที่แท้เสียงแซ่ซ้องสรรเสริญในวันนั้น มิใช่กำลังต้อนรับผู้นำที่เก่งกล้าสามารถของเหล่าผู้ฝึกเซียนแต่อย่างใด แต่กำลังฝังร่างและดวงวิญญาณอันเสรีของเขาต่างหาก

นับจากนั้น ยุทธภพไกลห่าง ฟ้าดินไพศาล พบประมุขเจียงง่ายตายนัก แต่ตามหาตัวเจียงซิ่นั้นแสนยาก

หลังจากเซี่ยเหมิงฝังศพบิดามารดาแล้วก็ได้ไปกายอดเขาสื่อเซิง กระทั่งเพลิงสวรรคม์มอดดับ เหมยหานเสวี่ได้รับคำสั่งให้ขึ้นไปหาเซี่ยเหมิงสุดท้ายพบเขาสลบไสลไม่ได้สติอยู่ในตำหนักชวงเทียน จึงพากลับไปที่วังท่าเสวี่แห่งคุณหลุน

ขณะเดียวกัน ประมุขวังท่าเสวี่ประกาศต่อได้เหล่า นับจากนี้ทุกสำนักจะร่วมตัดสินการใด ไม่จำเป็นต้องแจ้งคุณหลุนอีก คุณหลุนจะไม่ขอผูกมัดกับกฎเกณฑ์ของโลกบำเพ็ญเพียร และขอตัดขาดความสัมพันธ์นับจากนี้

ต่อมาเจียงซีเรียกรวมตัวที่เขาหลังซาน เพื่อหารือถึงเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นในระยษนี้ ในที่ประชุม เจียงซีเสนอว่าการตัดสินคดีสำคัญจะต้องพร้อมด้วยสามสุภา ได้แก่ การพิพากษาโดยเปิดเผย การพิพากษาร่วมกันโดยทุกสำนักเซียน และการพิพากษาโดยสามัญชน ไม่ควรฟังความจากสำนักใดสำนักหนึ่งเพียงแห่งเดียว

แม้เขามีได้เจาะจงว่า “สำนักใดสำนักหนึ่ง” ที่ว่านั้นหมายถึงสำนักใด แต่ทุกคนต่างรับรู้ถึงความไม่พอใจที่เขามีต่อหอเทียนอิน ด้วยเหตุนี้เจียงซีจึงถูกโต้แย้งอย่างรุนแรง...

“หอเทียนอินสร้างโดยทวยเทพ เจ้าหอมู่ไต่สวนโดยใช้เทพคัสตราตราชูที่ทวยเทพทิ้งไว้ ไม่มีอะไรที่เที่ยงธรรมไปกว่าคำพิพากษาของเทพเจ้าแล้ว”

“เจ้าสำนักเจียงกระทำการไม่ยั้งคิดเช่นนี้ สวรรค์จะต้องพิโรธ”

ยังมีคนคร่ำครึจำนวนหนึ่งที่ศรัทธาในหอเทียนอิน ยกย่องทุกคำพูดและการกระทำของมู่เยียนหลิวราวกับเป็นหลักเกณฑ์ พอเห็นเช่นนี้ก็เดือดดาลัน ไม่รู้เอาความกล้ามาจากที่ใด ตบโตะลุกขึ้นมากลางที่ประชุมทันที

“ตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา หอเทียนอินเหมือนแสงสว่างของโลก บำเพ็ญเพียร ความผิดและความไม่ชอบธรรมทั้งหลายล้วนได้รับการชำระโดยพวกเขา เพราะมีหอเทียนอินอยู่ในโลกบำเพ็ญเพียร หลายคนคิดว่ากระทำผิดจึงยังลังเล เจ้าสำนักเจียง ท่านจะดับไฟศักดิ์สิทธิ์ของโลกบำเพ็ญเพียรนี้หรือ”

เจียงซีเอ๋ยเสียนนำเกรงขาม “ตามความเห็นของทุกท่าน หอเทียนอินเป็นสถานที่บริสุทธิ์โปร่งใส ไม่มีวันทำผิดพลาดอย่างนั้นหรือ”

“หอเทียนอินตั้งอยู่ในโลกมาเป็นพันปี สร้างขึ้นโดยทวยเทพ ย่อมไม่มีทางทำผิด”

“เราทุกคนฝึกบำเพ็ญ ก็เพื่อจะละสังขารเป็นเซียน หากเจ้าสำนักเจียงเห็นว่าเทพเซียนบนสวรรค์ก็กระทำผิดได้ ความศรัทธาในการฝึกบำเพ็ญจะเอาไว้ที่ใดเล่า”

คนคร่ำครึมีมากเหลือเกิน พวกเขาต่างโต้แย้ง ออกตัวปกป้องหอเทียนอินกันอย่างดุเดือด สุดท้ายเจียงซีสีหน้าหม่นทမ်း แต่ก็ได้เร็วแรงจะคะคานกับพวกเขา

ในที่สุดก็จบลงอย่างคาราคาซัง

หว่ากระดาดจะไม่อาจห่อไฟ สุดท้ายความจริงก็ต้องลอยขึ้นมาบนผิวน้ำ

หลังจากการล่มสลายของยอดเขาสื่อเซิง ความวุ่นวายไม่เพียงไม่ลดลง แต่กลับรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ สามวันให้หลัง ในสูงงก็เกิดจลาจล

ที่แรกที่เกิดความวุ่นวายจนไม่อาจควบคุมคือตำบลอู่ฉาง ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งสวมชุดไว้ทุกข์ มุ่งหน้าไปประณามด่าทอและต่อต้านหอเทียนอินของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูง

“ยอดเขาสื่อเชิงเคยรับเด็กชายหญิงตั้งแต่เมื่อใด”

“หอเทียนอินไปเอาเดรัจฉานที่ใดมาขึ้นนี้พ้องว่ายอดเขาสื่อเชิงเป็นโจร! พวกเจ้ายังเป็นสุขได้อยู่หรือ!”

“ฝึกเขียน ฝึกเขียน หลับหูหลับตาฝึกเขียน! ตำบลอู่ฉางอยู่ที่เชิงเขาที่นี่ ตอนพวกเจ้าบุกมา เหตุใดไม่กล้าลงมาที่เชิงเขา มากล่าวหาต่อหน้าพวกเราเล่า ใ้อพวกเนรคุณไร้หัวใจ พวกสุนักรับใช้ลึมนบุญคุณคนที่พวกเจ้าไปหามาพวกนั้น ก็แค่หาเหตุผลให้ความเลวทรามต่ำช้าน่ารังเกียจของตัวเอง! พวกมันเป็นฆาตกร!”

“โปรดชี้แจงความบริสุทธิ์ของเจ้าสำนักเซวียด้วย!”

ชาวบ้านของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูงที่เคยได้รับความช่วยเหลือออกมาจากไฟบรรลัยกัลป์ที่หลืนี่ต่างร้องตะโกนอย่างเดือดดาลด้วยดวงตาแดงก่ำ “ใส่ร้ายป้ายสี เจตนาชั่วช้า พวกเจ้ามันไม่ใช่คน เป็นเดรัจฉาน! เป็นปีศาจ!”

มีผู้ฝึกบำเพ็ญหนไม้ไหว คว่ำกระบี่เอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว “พูดพอหรือยัง หอเทียนอินสร้างโดยทวยเทพ พวกเจ้าพูดจาสกปรก ไม่กลัวตายไปตกนรก”

ทุกคนเงยไปครู่หนึ่ง พลันมีนักเล่านิทานถือพัดกระดาดฯ ขึ้นไปที่ป้ายเหนือประตูหอเทียนอิน พลังเอ่ยเยาะหยัน “ตกนรก?...เช่นนั้นเขียนจวินทุกท่านฟังให้ดี...” เขากระแอมให้คอล่อง เอ่ยอย่างมีจังหวะจะโคน “หอเทียนอิน มีลู้คอกหมู!”

ทุกคนหัวเราะลั่น ปรบมือให้ร้องด้วยความสะใจ

มีคุณชายถอนหายใจพลาญเอ่ย “เขียนเชิง นี่น่าจะเป็นตอนที่ยอดเยี่ยมที่สุด ตั้งแต่ข้าฟังท่านเล่านิทานมาสิบกว่าปี”

“มิผิด! หอเทียนอิน มีลู้คอกหมู!”

เสียงตะโกนดังขึ้นไม่หยุด ผู้ฝึกบำเพ็ญคนนั้นโกรธจนหน้าแดง

เป็นดับหมู จะดีก็ไม่ดี ด่ากลับก็ไม่ได้ ได้แต่ยืนแข็งทื่อ ก่อนจะสะบัดแขนเลื้อยจากไปด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

เนื่องจากคนเหล่านี้ล้วนเป็นชาวบ้านที่ไม่มีพลังวิญญาน หอเทียนอินจึงไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตา ปล่อยให้พวกเขาโวยวายต่อไป แต่คิดไม่ถึงว่าคนที่มาจากทุกสารทิศจะมากขึ้นเรื่อยๆ พอถึงวันต่อมา ศิษย์ในหอเทียนอินก็ทนไม่ไหว ต้องไปรายงานมู่เยียนหลี่ในที่สุด...

“เจ้าหอ ที่ลานด้านนอกมีชาวบ้านแห่มาเรียกร้องความเป็นธรรม ให้อุดเขาสี่อเชิง ท่านว่าควรออกไปพูดอะไรสักหน่อยหรือไม่”

เจ้าหอผู้สีหน้าเรียบเฉย “ไม่จำเป็นต้องอธิบาย คนพวกนี้ร้องปาวๆ ไม่ก็ทีกี่เมื่อแล้ว เตี้ยวก็ไปเอง”

“แต่ตอนนี้มี...” ศิษย์ผู้นั้นพิมพ์่า “มีคนเป็นพันมาออกกันอยู่ที่หน้าประตู...”

มู่เยียนหลี่ตกตะลึง “เป็นพัน?”

นางลุกขึ้นจากตั่งไม้หงชวนจื่ออย่างแฉ่มซ้อย ก้าวลงบนพื้นที่ลาดด้วยพรมหนังสัตว์หนานุ่ม เดินไปที่หน้าต่าง

มองออกไปนอกหน้าต่างจลุลาย ที่ลานกว้างหน้าประตูหลักของหอเทียนอินแน่นขนัดไปด้วยสีขาวสุดสายตา ชาวบ้านเหล่านั้นสวมชุดไว้ทุกข์มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ บ้างกำลังด่าทอเสียงขรม บ้างนั่งปักหลักอยู่กับพื้น ไม่ยอมจากไปไหนทั้งสิ้น

รอยย่นปรากฏที่หว่างคิ้วของมู่เยียนหลี่

ศิษย์สายตรงของนางผู้นั้นเอ่ยอย่างระมัดระวัง “สองวันแล้ว ไม่ลดลงแม้แต่น้อย มีแต่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ มาจากในเมืองและหมู่บ้านน้อยใหญ่ของสู่จง หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เรื่องที่เราหาคนมาเป็นพยานเท็จคงปิดไว้ไม่อยู่ จะต้องถูกเปิดโปงแน่”

มู่เยียนหลี่ “...”

“เจ้าหอ จะทำเช่นไรดี”

มู่เยียนหลี่เม้มริมฝีปาก ยังไม่ทันตอบ ก็ได้ยินเสียงอ่อนโยนดุจหยกดังขึ้นด้านหลัง “ปิดไม่อยู่ ก็ไม่ต้องปิด”

มานมุกกระทบกัน ซือเมยเดินเอียงกรายเข้ามาในห้องอุ่น คิษย์ผู้นั้นเห็นเขาก็รีบก้มศีรษะทำความเคารพ “ผู้อาวุโสหัตถ์ทิพย์”

มูเยียนหลี่มุ่นคิ้ว “เจ้ามาได้อย่างไร ไม่ได้เฝ้าทำเขียนจวินอยู่ทางไหน?”

“ชิ้นส่วนแก่นวิญญานผสานเข้าสู่หัวใจเขาหมดแล้ว แต่เขาจะยังไม่ฟื้นในเร็ววันนี้” ซือเมยเดินมาที่หน้าต่าง มองลงไปเบื้องล่างอย่างเฉยชา “ดูเหมือนจะมีคนมากจริงๆ ช่างว่างกันนัก”

มูเยียนหลี่สีหน้ากังวลเล็กน้อย “นี่มันเวลาใดแล้ว เจ้ายังพุดจาแตกตื่นเช่นนี้อีก เวลานี้ทุกอย่างล้วนอาศัยชื่อเสียงหอเทียนอินค้ำจุนไว้ สถานการณ์จึงยังคงอยู่ได้ แต่ข้าก็ไม่รู้ว่าจะยึดได้อีกนานเท่าใด ในกลุ่มผู้ฝึกบำเพ็ญมีคนโง่มามากมายก็จริง แต่ที่ไม่โง่ก็มี หากชาวบ้านพวกนี้ยังก่อความวุ่นวายไม่เลิก เกรงว่าทำเขียนจวินยังไม่ทันฟื้น คงได้เกิดเหตุพลิกผันใหญ่หลวงแน่”

ซือเมยกลับยิ้ม “พี่มูอย่าได้กังวล ต่อให้เกิดเหตุพลิกผันใหญ่หลวงหอเทียนอินก็ยังมั่นคงปลอดภัย”

“หมายความว่าอย่างไร”

“ฝึกบำเพ็ญ สุดท้ายย่อมอยากเห็นทิวเป็นเขียน พวกเขาไม่มีทางกล้าถึงขั้นล่วงเกินทายาทหวายเทพบนพื้นพิภพ” ซือเมยเอ่ย “ความจริงยอดเขาสื่อเชิงมีความผิดจริงหรือไม่ ในใจผู้ฝึกบำเพ็ญเหล่านั้นมีหรือจะไม่กระจ่าง ไร้พยานเท็จหรือไม่ มีหรือจะไม่รู้”

“...”

“ตอนนั้นพวกเขาเลือกที่จะเชื่อ เพราะต่างก็กลัวว่ายอดเขาสื่อเชิงจะมีแผนร้าย กลัวหากเงินหลงของไม้หราน เป็นพวกเขาเองต่างหากที่อยากกำจัดสำนักนี้ ดังนั้นจึงยอมเชื่อคำให้การของชาวบ้านไม่กี่สิบคนนั้น” นิ้วมือของซือเมยลูบไปตามลายฉลุหน้าต่าง เอ่ยอย่างเรียบเฉย “พวกเขาล้วนรู้แก่ใจดี”

คิษย์สายตรงที่อยู่ข้างๆ เอ่ย “แต่...แต่จะปล่อยให้ชาวบ้านพวกนี้ตะโกนอะอะอยู่ที่นี้ก็ไม่ดีแน่ ควรต้องมีคำอธิบายกระมัง”

“ฉะนั้นอย่างที่ข้าเพิ่งพูดไป ปิดไม่อยู่ ก็ไม่ต้องปิด”

มู่เยียนหลีถาม “เจ้าหมายความว่าอะไร”

“ตรงไปตรงมาเลย ไหล่พวกเขาไป”

มู่เยียนหลี “...หอยเทียนอินไม่เคยห้ามผู้ใดพูดตรงๆ ทั้งไม่มีทางไล่คนโดยไร้สาเหตุ เจ้าทำเช่นนี้จะกลายเป็นที่ครหาได้”

ซือเมยเอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้าน “เมื่อครู่ข้าพูดชัดเจนแล้วมิใช่หรือ หอยเทียนอินจะถูกหรือผิด ความจริงพวกเขาแล้วรู้ดี แต่พวกเขาจะยังไม่ลุกขึ้นมาเปิดโปงทันที รอจนพวกเขาคิดได้...ท่าเขียนจวินของเราที่พื้นแล้ว ท่านคงรู้ว่านี่หมายถึงอะไร”

“...” มู่เยียนหลีคล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ก็รู้สึกขัดแย้งสุดท้ายได้แต่หลับตา หันไปสั่งการศิษย์ “ไล่พวกเขาไป”

ศิษย์ผู้รักดีที่สุดผู้นั้นจากไปแล้ว ในห้องอันจึงเหลือเพียงมู่เยียนหลีกับซือเมยตามลำพังสองคน

ทั้งสองยืนอยู่ข้างหน้าต่าง มองเหตุการณ์เบื้องล่าง...

ศิษย์ของหอยเทียนอินเดินออกไปเป็นแถว เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสีขาวทองเปล่งประกายใต้แสงตะวัน ชาวบ้านสวมชุดผ้าป่านสีขาว เห็นพวกเขาเดินออกมา คิดว่าในที่สุดก็จะได้รับคำอธิบาย ต่างพากันลุกขึ้นไปล้อมศิษย์กลุ่มนั้น

เนื่องจากอยู่ไกล ซือเมยกับมู่เยียนหลีจึงไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน แต่ท่าที่เดือดดาลนั้นเห็นชัดด้วยตาเปล่า

ทันใดนั้น ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มีชาวบ้านคนหนึ่งพุ่งเข้าไปกระชากตัวศิษย์หอยเทียนอิน แล้วเงื้อมือตบหน้าเขา...

เกิดการตะลุมบอนทันที!

...

มู่เยียนหลีเบิกตากว้าง มองคลื่นมนุษย์ด้านล่างถาโถม กระจายไปรวมศิษย์หอยเทียนอินสิบกว่าคนด้วยหมัดและเท้า

นี่มันเกินไปแล้ว! ต่อให้มู่เยียนหลีสบเยือกเย็นเพียงใด เห็นศิษย์

ในสำนักตนถูกตำทอหุบตีต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ ก็ไม่อาจนิ่งดูตายได้อีก นางกำลังจะผลักหน้าต่างออก เพื่อบอกให้ศิษย์เหล่านั้นใช้อาคมป้องกันตัว แต่มือกลับถูกคว้าเอาไว้

ชื่อเมย “ปล่อยให้พวกเขาตี”

มูเยียนหลี่ “หอเทียนอินมีกฎเกณฑ์ หากไม่มีคำสั่ง ผู้ฝึกบำเพ็ญไม่อาจตอบโต้ชาวบ้านสามัญ หากข้ายังไม่ออกคำสั่ง มือเท่าไรปรานีพวกเขาต้องมีอันตรายถึงชีวิตแน่”

ชื่อเมยเอ่ยอย่างสงบนิ่ง “เช่นนั้นก็ให้ตายไปสักคน”

“!”

ความโกรธแค้นทำให้ขาดสติ โดยเฉพาะยามที่คนหมู่มากรุมหุบตีคนหมู่น้อย ย่อมมิได้คำนึงถึงความหนักเบาอะไรอยู่แล้ว

ไม่นาน มูเยียนหลี่ก็เห็นฝูงชนหยุดชะงัก

พวกเขาค่อย ๆ กระจายตัวออกเป็นวงเล็ก ๆ ตรงจุดนั้นมีศิษย์หอเทียนอินล้มฟุบอยู่กับพื้น เป็นศิษย์ที่เพิ่งเข้าสำนักมาใหม่ มูเยียนหลี่ถึงขั้นจำชื่อไม่ได้ด้วยซ้ำ ไตร่ร่างของศิษย์ผู้นั้นค่อย ๆ มีเลือดไหลนองออกมา

ชื่อเมยปล่อยมือมูเยียนหลี่ “เอาละ ที่นี้ก็มิเหตุผลให้ขี้มดปลวกพวกนี้ให้ตายได้แล้ว ลงมือเถอะ”

สิ่งที่ยากที่สุดในการหยุดความรุนแรงก็คือการหาข้ออ้าง

ขอเพียงหาข้ออ้างได้ การหยุดความรุนแรงก็เป็นเรื่องง่ายตาย

...

ประตูหอเทียนอินเปิดกว้าง ศิษย์กลุ่มใหญ่พุ่งออกไปทันที แต่ละคนสวมชุดเกราะถืออาวุธ จูโจมไปยังชาวบ้านที่ไร้พลังวิญญูณเหล่านั้น...

ฝูงชนพลันโกลาหล

พวกเขาขับไล่คน กวาดแกว่งกระบี่จ้วงแทง เสียงกรีดร้อง เสียงสาปแช่ง เสียงตำทอระเบ็งเซ็งแซ่ ผู้คนเบียดเสียดหนีตายกันจ้าละหวั่น

“หากพวกเจ้ายังเข้าซี่ไม้เล็ก อย่าหว่านหอเทียนอินไม่ปรานี!”

“หอเทียนอินเคยปรานีตั้งแต่เมื่อใด” ในฝูงชนพลันมีเสียงสั่นเครือดังขึ้น เป็นผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านอวีเหิลียง “วันนี้ตาแก่อย่างข้าจะทวง

ความเป็นธรรม ต่อให้ต้องตายอยู่ที่นี้ ข้าก็ไม่เสียใจ”

แม่นางหลังเออร์ หญิงสาวในหมู่บ้านทั้งโกรธแค้นและโศกเศร้า นางยืนอยู่กับพี่ป้าน้ำอาในหมู่บ้าน ไม่ยอมถอยเช่นกัน “พวกเจ้าจะฆ่า จะแกงก็เข้ามา วันนี้ข้าก็อยากเห็นเหมือนกันว่า พวกเจ้าสามารถฆ่าปิดปาก คนทั้งสูงังได้หรือไม่!”

ศิษย์เอกของหอเทียนอินที่เป็นหัวหน้ากัณฑ์กรอด “ก็แค่คนต่ำช้า ป่าเถื่อน ดาหน้ามาหาที่ตาย”

ชาวบ้านรวมกลุ่มจะจู่โจมเข้าไป พลันประกายอาคมสว่างเจิดจ้า

จึก! เสียงลูกธนูชนนุกฟุ้งปักพื้น ระเบิดประกายสีทอง! ชายอาคม ทองอร่ามทะยานสูงกลางอากาศ กั้นทั้งสองฝ่ายออกจากกัน

ศิษย์เอกของหอเทียนอินตวาดอย่างกราดเกรี้ยว “ผู้ใด!”

ประกายสีขาวสว่างวาบ คันธนูเขาสัตว์แหวกเมฆา เสียงหมาป่า โหยหวนฝ่าอากาศ! ท่ามกลางพลังวิญญูณณ์แข็งแกร่งนำทั้งนี้ ผู้ฝึกบำเพ็ญ คนหนึ่งร่อนลงมาอย่างองอาจ มือถือคันธนูยืนอยู่เบื้องหน้าชาวบ้านสูงัง อย่างเยือกเย็น หมอกควันตลบคละคลุ้ง ด้านหลังนางคือหมาป่าปีศาจ สูงเท่าชายฉกรรจ์สามคนยืนจังก้าปะทะสายลม มันมีขนสีขาวยุติมะ กรงเล็บ สีทอง ดวงตาแดงชาด กำลังแยกเขี้ยวฟันลมหายใจพืดฟาอย่างแรง

...

ชื่อเม่ยหรีตา “เย้ยวังซี...”

...

เย้ยวังซียกมือขึ้น เก็บคันธนูอย่างคล่องแคล่ว อีกมือเรียกกระบี่ยาว ออกมา ยืนอยู่ท่ามกลางสายลมอย่างเด็ดเดี่ยว แววดาแนวแน่แข็งกร้าว

“เจ้าอีกแล้ว?!” มีคนของหอเทียนอินจำนางได้ จึงจ้องนางอย่าง ดุดัน “เดนสำนักหฺรูเฟิง”

เย้ยวังซีมิได้พูดอะไร ชายยาวก้าวขึ้นหน้าไปก้าวหนึ่ง

“ครั้งก่อนเห็นเจ้ายืนกรานจะเอาน้ำให้ไม่หฺรานดื่ม ก็ดูไม่ชอบมาพากล แล้ว!” ศิษย์เอกผู้นั้นกล่าว “เจ้าเป็นพวกเดียวกับไม่หฺรานจริง ๆ! เป็น พวกมารร้าย!”

กระบี่ชักออกจากฝักดูจสายน้ำไหล

เยี้ยววังซีหรีตา “มารร้ายคือใคร พวกเจ้าอย่ามั่วรู้แกใจ แต่มีอย่างหนึ่ง
พวกเจ้ากล่าวมิจิต”

นางเวินจ้งหวะ ก่อนเอ่ยต่อ

“ผู้แซ่เยี้ยว อยู่ฝ่ายเดียวกับปรมาจารย์ไม่จริง ๆ”

ศิษย์เอกที่เป็นหัวหน้าผู้นั้นแค้นหัวเราะ “เยี้ยววังซี เจ้าเป็นเพียงสตรี
คิดจะสู้กับพวกเราเพียงลำพังหรือ”

เห็นชัดว่าเรื่องยอดเขาสื่อเชิงทำให้เยี้ยววังซีเดือดดาลถึงขีดสุด
ดวงตาลูกโรจน์ นางชัดกระบี่ออกไปทันที กระแสวิญญานแข็งแกร่งทำให้
กระบี่ที่มีไซ่เทพัสตราปักแน่นกับพื้นศิลา พื้นปริแตกเป็นทางยาว!

นางเค่นเสี้ยง “ข้าทนมพวกเจ้ามานานแล้ว เลิกเอาแต่พูดว่าเป็นสตรี
เสียที!”

“...”

ที่ผ่านมายามพบเจอเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญ เยี้ยววังซีอดกลั้นยอมอ่อนข้อ
เสมอ เพื่อไม่ให้มีเรื่องมีราว

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเห็นนางบันดาลโทสะ

“ทุกคนฟังข้าให้ดี” หูกอดนบร่างแข็งแกร่งของเยี้ยววังซีซึ่งตั้งราวกับ
เสื่อเลียเป่าที่พร้อมจู่โจม นางจ้องบุรุษเหล่านั้นอย่างไม่อ่อนทาทิ “ที่ผ่านมา
ยอดเขาสื่อเชิงไม่เคยเหยียบย่ำข้าเต็มสำนักทรูเฟิงเรา ทั้งยังปกป้องชาวบ้าน
ของหลินอ้อจากทะเลเพลิง...วันนี้แม่ไม่มียอดเขาสื่อเชิงแล้ว แต่ผู้แซ่เยี้ยว
ยังอยู่ จะไม่มีวันให้พวกเจ้าทำร้ายคนสูงงแม่แต่่น้อยเช่นกัน!”

ทอเทียนอินไม่เคยประมือกับเยี้ยววังซีมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้
พลังกำลังของนาง เห็นนางเป็นเพียงสตรีที่ร้องท่มร้องให้ข้างคุณชายน้อย
ของนาง ด้วยเหตุนี้จึงมีคนเอ่ยเยาะหยัน “สาวน้อย เจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลัง
พูดอะไร...อาศัยกำลังเจ้าคนเดียว คิดปกป้องนกกระทาดขนร่วงฝูงหนึ่ง
ข้างหลังนั้น? ช่างปากกล้านัก เก่งกาจมาจากที่ใด”

“เช่นนั้นเจ้าก็จงเบิกตาให้กว้าง ๆ ดูให้ชัด ๆ ว่าข้าเก่งกาจหรือไม่!”

เยี้ยววังซีไม่พูดพล่ามกับพวกเขาอีก ฝักกระบี่ถูกโยนไปด้านข้าง

ติดนิ้วที่หนึ่ง ขยายวงกระโดดขึ้นอย่างเบาหวิวดูจนนางแอน คอบบน หลังหมาป่าปีศาจ จากนั้นถึงกระบี่ที่ปักพื้นอยู่ขึ้นมา จูโจมผู้ฝึกบำเพ็ญ หอเทียนอินที่สับประมาทางกลุ่มนั้นทันที

...

ในห้องอุ่น ซือเมย์มองความวุ่นวายด้านล่างด้วยสีหน้าเรียบเฉย ริมฝีปากขาวซีดขยับ แคนหัวเราะพลางเอ่ย “หิ เดิมคิดว่าจะไม่ได้เห็น เทพสงครามหญิงเมื่อชาติก่อนเสียแล้ว ไม่นึกว่าสุดท้ายนางยังคงถูกบีบให้เข้ามาอยู่บนเส้นทางนี้”

“เทพสงคราม?”

ซือเมย์มิได้ตอบ เพียงมองเยื้องซีด้วยความเวทนาเล็กน้อย ทั้งแฝงแววเยาะหยันอยู่ในที “พี่สาว ท่านดูสิ ชีวิตนี้ เดินหลงววงวนไปมา แต่สุดท้าย จุดจบก็ยิ่งเหมือนเดิม ชาติก่อนนางเป็นคนเช่นไร ชาตินี้ก็ถูกลิขิตให้ไม่อาจหลีกเลี่ยง”

...

โลหิตสาตกระเซ็น ประกายไฟพาดฟัน เสียงเข่นฆ่าดังสะท้านฟ้า เยื้องซีโฉบกายไปมาท่ามกลางประกายดาบเงากระบี่นับไม่ถ้วน ชายอาคม ด้านหลังกางกั้นชาวบ้านที่ไม่รู้อาคมเอาไว้

สตรีนางนี้สวมชุดจิ้งจวงสีดำ เอวบางยาว...

ยามจับกระบี่ นางคือเยื้องซี

เห่นาไปจับกับนางร่วมมือกันอย่างไร้ช่องโหว่ ของลูกธนูที่ทรงพู่เทริน เย็บปักห้อยอยู่ข้างเอวนาง

ยามจับธนู นางคือหนานกงซือ

ชาตินี้ นางมีประสบการณ์มากกว่าชาติก่อน นางเคยใช้ที่พึ่ง เคยลับสน เคยถึงขั้นมีความรักฉันเด็กหนุ่มเด็กสาวช่วงสั้นๆ

ยามตะวันตกดินวันนั้น หนานกงซือมอบหยกประดับให้นาง แสงสายัณห์ทาบทอบบนสะพานไฉ่เหอ นางคิดว่านับจากนี้จะสามารถปลดความ หัวหาญลง เป็นแม่นางอ่อนโยนที่หัวเราะและร้องไห้ได้อย่างเต็มที่เสียที

แต่หนานกงซือไม่อยู่แล้ว

การตายของเขาไม่มีเค้าลางแม้แต่น้อย ก่อนเขาจากไปยังถึงขั้นบอกกับนางที่ร้องอยู่เพื่อต้านศัตรูในตอนนั้นว่า “ที่นี่มีตมมาก ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบเจ้าต้านไว้สักครู่ ข้าจะรีบกลับมา”

แต่เขาก็ไม่ได้กลับมาอีก

ฉะนั้น สุดท้ายเยี้ยวังซียังคงเหมือนเมื่อชาติก่อน สูญเสียจุดอ่อนของตนไป สูญเสียเกราะป้องกันของตนไป ค่อยๆ หลอมสลายความอ่อนโยนที่เหลืออยู่เหล่านั้นไป ค่อยๆ ยอมรับตัวเองที่ต้องมีชีวิตอยู่เพียงลำพัง จัดงานศพให้ตนเองเงียบๆ สองครั้งในใจ...

ผู้อาวุโสสวีตาย พาเสี่ยวเยี้ยจื่อไปด้วย นางฝังวันคืนอันแสนสุขที่เคยมีร่วมกันกับบิดาบุญธรรมของนางด้วยมือตนเอง

หนานกงซื่อตาย พาแม่นางเยี้ยไปด้วย นางดับตะเกียงแห่งความอาลัยระหว่างนางกับอาซื่อด้วยมือตนเอง

เทพสงครามพนักสุสานของเด็กหญิงและสตรี

นางหันกาย ตะลุยเดี่ยวมาถึงหน้าหอเทียนอินิน เผชิญหน้ากับคมอาวุธของเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญ

...

ชื่อเมย์มองการต่อสู้อันดุเดือดเลือดพล่านเบื้องล่าง พลังเยี้ยกับมู่เยียนหลี่ “ระดมศิษย์ระดับสูงทั้งหมดของหอเทียนอินินลงไปรับศึก สตรีผู้นี้จะเก็บไว้ไม่ได้”

มู่เยียนหลี่อึ้งงัน “ศิษย์ระดับสูงทั้งหมด? นาง...นางเป็นเพียงแม่นางผู้หนึ่ง...”

ชื่อเมย์ปรายตาพลงยิ้มน้อยๆ “ชาติก่อนแม่นางผู้นี้ทำให้ทำเขียนจวินลำบากไม่น้อย หากท่านดูแลนาง ต่อไปจะได้เห็นว่ากระดูกของนางแข็งเพียงใด”

...

ประตูเปิดกว้าง ศิษย์หอเทียนอินินระดับสูงระดมกำลังออกมา เยี้ยวังซีทางหนึ่งก็รักษาชายอาคมไม่ให้สลายไป อีกทางก็ต่อสู้อย่างดุเดือด

นางยังคงคาดแถบผ้าคาดศีรษะกระเรียนครามของสำนักหูเฟิง

ยามหลบหลีกถูกรถอย ผ้าคาดศีรษะสะบัดพบบีบกลางสายลม มู่เยียนหลิว
ออกคำสั่งตาย คิซึย์ห่อเทียนอินเหล่านั่นจึงใช้กระบวน์ทำสังหารจู่โจมนาง
เต็มด้วยกำลังตัวคนเดียวก็ยากต้านทานศัตรูที่กลุ่มรุมเข้ามาอยู่แล้ว แต่
เยี่ยงซี่ยังคงกัดฟันสู้ไม่ถอย หันหน้าไปจิงก็กล้าหาญ ชั่วขณะนั้นจึง
ไม่ตกเป็นรอง

...

“ระดมคนอีก” ซื่อเมย์มองสถานการณ์เบื้องล่าง เหมือนกำลังดูปลา
ในสระ เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่ว่าอย่างไร วันนี้นางก็ส่งตัวเองมาถึง
หน้าประตู ไม่อาจปล่อยให้นางรอดชีวิตกลับ...”

“อาหนาน เจ้าดูนั่น!”

มู่เยียนหลิวหันเอ่ยขัดจังหวะซื่อเมย์ ซื่อเมย์มองไปตามสายตานาง
เห็นที่ขอบฟ้าไกลออกไปมีกลุ่มหมอกสีน้ำเงินเลื้อยเงินใกล้เข้ามา

เป็นกลุ่มผู้อาวุธของยอดเขาสื่อเซิงนำคิซึย์มาถึง!

...

กลุ่มคนที่อยู่รอดเพราะการปกป้องของหวังฟูเหรินเหล่านั่น ยังคง
สวมชุดเกราะของยอดเขาสื่อเซิง เหยียบกระบี่ประจำกายที่เปล่งประกาย
สีเงิน พุ่งออกมาจากกลุ่มเมฆอย่างยิ่งใหญ่นำครั้นคร้าม ผู้นำคือทวนหลาง
และเสวียนจี ชุดคลุมปลิวสะบัด เห็นลมส่งางม

คิซึย์พันกว่าคนทางด้านหลังท่าที่เหยียดเกรียมดูดัน ประกายเกราะ
เจิดจ้าจับฟ้า!

ผู้อาวุธเสวียนจีเอ่ยเสียงก้อง “ห่อเทียนอินที่ได้ชื่อว่าเป็นทายาท
แห่งทายเทพ ที่แท้ก็เพราะใช้คนมากรังแกคนน้อยเช่นนี้หรือ”

ทวนหลางอารมณ์เดือดพล่าน นัยน์ตาสีน้ำตาลจ้องไปยังเบื้องล่าง
เขาไม่มัวมีท่าทีสุภาพอ่อนโยน เอ่ยสั้นกระชับอย่างกราดเกรี้ยว “ไปตาย
ให้หมด!”

...

“...” เฉยชัญกับนักสู้ที่หุนหันเนื่องมาไม่ขาดราวกับพายุคลื่นฝนกระหน่ำ
เช่นนี้ ซื่อเมย์สีหน้าหม่นทมิฬเล็กน้อย มุมปากโค้งขึ้นไม่รู้ว่าเป็นรอยยิ้ม

หรือเยาะหยัน

“เวรกรรมแท้ๆ คือกใหญ่ทุกครั้ง ล้วนต้องตัดสินแพ้ชนะกับคนของ ยอดเขาสี่เชิงก่อน” เขาว่าพลางมองคลื่นมนุษย์ถ้ำถึม

ในกลุ่มนั้นไม่มีเงาของฉู่หว่านหนึ่ง...นับตั้งแต่ปล้นลานลงทัณฑ์ หอเทียนอิน ฉู่หว่านหนึ่งกับโม่หฺรานหายไปทีใด โม่หฺรานผู้นั้นถูกควัก แก่นวิญญูณหลายครั้งเช่นนั้น คงไม่มีชีวิตรอดแล้วเป็นแน่ เช่นนั้น ฉู่หว่านหนึ่งเล่า

เผ่าหลุมศพของโม่หฺราน หรือไม่ก็ตายไปพร้อมกับโม่หฺรานเหมือน ซาติก่อน

ไม่ว่าจะเป็นความเป็นไปได้ใด ก็ล้วนทำให้เขากระวนกระวาย ความ ไม่สบายใจผุดขึ้นร่างๆ ซื่อเมย์หันกายเดินกลับเข้าไปด้านใน

มู่เยียนหลี่เอ่ยอย่างกังวล “เจ้าจะไปทีใด”

“ไปดูสถานการณ์ทางท่าเขียนจวินสักหน่อย” ซื่อเมย์เสียบไปครู่หนึ่ง “หาวิธีให้เขาฟื้นขึ้นมาเร็วขึ้น พอเขาฟื้นแล้ว ประตูปะทุเป็นตายมิติเวลาจะ เปิดออกอีกครั้ง...ผู้ใดก็ไม่อาจขัดขวางเราได้อีก”

นิ้วมือเรียวลูบผ่านลายอักขระของหอเทียนอิน ห้องลับเปิดออกดังครืน ซื่อเมย์ก้าวลงบันไดยาว มุ่งไปตามทางเดินที่สลักยันต์โบราณอย่างประณีต ผ่านทวารข้ายอาคมสามชั้น จนมาถึงส่วนลึกที่สุดของห้องศิลา

พื้นในห้องปกคลุมด้วยน้ำแข็ง หมอกบางแผ่กระจาย บนยอด หลังคาโค้งสีเทาหม่นฝังอัญมณีเม็ดหนึ่ง ไหลเวียนด้วยประกายแสง คักดีลึทึทึ ใต้อัญมณีเม็ดนี้มีโลงศพลึกวารีแฝใเอ่ยนเยียบ ซื่อเมย์หยุด ที่หน้าโลงศพนั้น มองบุรุษที่นอนอยู่ด้านใน

“ท่าเขียนจวินโม่เว่ยอี่...” เขาเอ่ยเสียงขริม สายตาจับอยู่ที่ประกาย อาคมบริเวณหน้าอกของบุรุษผู้นั้น “หลับมานานแล้ว เจ้าควรตื่นได้แล้วเสียที”

คำพูดของเขามิได้ก่อให้เกิดผลอะไร ท่าเขียนจวินยังคงหลับสนิท ริมฝีปากไร้สีเลือด

“กระแสวิญญูณลับสนยิ่งนัก” ซื่อเมย์เอามือทาบน้ำผากท่าเขียนจวิน

หลังจากสัมผัสได้ชัดเจนแล้ว ก็จ้องใบหน้าหล่อเหลาคมคายนั้นอย่าง
ครุ่นคิด “เจ้าฝันร้ายหรือ”

คนที่สลับส่ายอ้อมมิได้ตอบเขา

ชื่อเมื่อยลึบปวยผมที่หลุดลุ่ยตรงหน้าผากของอีกฝ่าย สีหน้าอ่อนโยน
อย่างยิ่ง ราวกับกำลังมองขุนศึกสวรรค์ไร้พ่ายที่ใกล้จะหลอมออกมาสำเร็จ
แล้ว พลังเอ่ยอย่างเนิบเนื่อย “แม้สิ่งที่ชิงมาจะเป็นแก่นวิญญูณของ
ตัวเจ้าเอง แต่แก่นวิญญูณนี้เชื่อมโยงกับหัวใจ ยามที่ฝสานเป็นหนึ่งกับ
ตัวเจ้า ย่อมทำให้รู้สึกไม่สบายอยู่บ้าง”

เสียงของเขาราวกับมีมนตร์สะกด

“ทำเขียนจวิน ไม่ว่าเจ้าจะฝันเห็นอะไร จงอย่าเชื่อ ทุกสิ่งล้วนมิใช่
ความจริง...มาเถอะ ตื่นขึ้นมา ตื่นขึ้นมาแล้วเจ้าก็จะได้ทุกสิ่ง”

ร่างโน้มลงไปจนแทบจะแนบชิดข้างหู อ่อนโยนอย่างยิ่ง ทั้งล่อลวง
ถึงขีดสุด

“ไม่ว่าจะเป็นชื่อหมิงจิ้ง ฉูหว่านหนิง หรือแม้แต่มารดาเจ้า ก็จัก
กลับมาก”

เขาพึมพำกับตัจจวินที่อยู่ในความฝัน “รีบตื่นเถอะ...ข้ารอเจ้าอยู่”

ยอดเงาสื่อเชิง ปรมาจารย์กับตัจฉิน

ในความฝัน

ท่าเขียนจวินลืมตาขึ้น พบว่าตนยืนอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ไร่ขอบเขต เมฆแดงก่ำคล้อยต่ำจนอยู่ใกล้เพียงเอื้อม รอบด้านมีต้นกก รกชัญญ์ ปุยเกสรปลิวว่อน ในดงกกสะท้อนเสียงกระซิบกระซาบ เสียงหัวเราะ เสียงร้องไห้ เสียงเหล่านั้นเบาบางยิ่งนัก เหมือนม่านผ้าโปร่งที่พลิ้วผ่านปลายนิ้ว สัมผัสตุจสายน้ำ

เขาเดินไปข้างหน้า หิ้งห้อยสีน้ำเงินเข้มในดงกกแตกตื่นบินกระเจิง จากนั้นเขาก็เห็นผืนน้ำกว้างสงบเงียบ กว้างใหญ่ยิ่งกว่าแม่น้ำใหญ่สายใดๆ ที่เขาเคยเห็นมา แต่กระแสน้ำกลับไหลเอื่อยอย่างยิ่ง

บนผิวน้ำมีเรือน้อยหลายลำลอยอยู่ไกลๆ เสียงเพลงของคนแจวเรือข้ามฟากลอยแว่วมา “กายข้าเข้าสู่หลุยชวน แขนงสาสลายเป็นดินโคลน กะโหลกกว้างในอนันตภาพ น้ำตาแห่งเหือดดับเป็นธุลี มดแดงเพลิงกัดกิน หัวใจข้า ผุ่งแรงกาจิกกินไส้พุงข้า...มีเพียงดวงจิตกลับมา...มีเพียงดวงจิตกลับมา...”

มีเพียงดวงจิตกลับมา วันวานดั่งสายน้ำไหล

เหมือนข้าจะเคยมาที่นี่ เมื่อใดนะ

ท่าเขียนจวินกวาดตามอง ทุกสิ่งตรงหน้าช่างคุ้นตาเหลือเกิน แต่เมื่อคิดอย่างละเอียด ในสมอingkว้างเปล่า

“นี่ เจ้า”

พลันมีเสียงคนดังขึ้นด้านหลังเขา

เขาหันไปทันที กลับไม่เห็นอะไรทั้งสิ้นนอกจากหิ้งห้อย

เสียงนั้นเลื่อนร่ายยิ้งนั๊ก คล้ายเป็นมายา “เจ้าเดินตรงมา ข้าอยู่ข้างหน้านี่เอง”

แม้จะเกลียดการถูกออกคำสั่ง แต่เขายังคงไม่อาจข่มกั้นความอยากรู้ จึงเดินลึกเข้าไปในดงกทที่เต็มไปด้วยหิ้งห้อยด้วยสีหน้ามีดมน

ไม่นานเขาก็เห็นโรงสีทรุดโทรมแห่งหนึ่ง ที่ลานด้านหน้ามีต้นหญ้า และวัชพืชครกครึ่ม เศษกิ่งไม้หักและเศษกระเบื้องแตกกระจายกลางลานมีบรูษผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหินลือมัวลีดาสนิท หันหลังให้ตน กำลังแหงนมองท้องฟ้า

“เจ้าเป็นใคร”

บรูษผู้นั้นได้ยินเสียงเขา กลับมิได้หันมาทันที เพียงถอนหายใจเอ่ยว่า “ข้าอาจเป็นคนที่ต้องจากไปแล้ว”

“ไป? ไปที่ใด?” ไม่รอบรูษผู้นั้นตอบ เขาก็ถามด้วยความหงุดหงิด “แล้วที่นี่คือที่ใด?”

“อีกฟากฝั่งแห่งโลกวิญญาน” บรูษผู้นั้นกล่าว “เจ้าเห็นแม่น้ำสายนั้นหรือไม่ นั่งแพไม้ไผ่ ล่องไปตามกระแสน้ำ ก็จะไปสู่ยมโลก”

“...”

“เกิดใหม่ต้องรอเจ็ดแปดปี พอเข้าประตูก็จะเมืองครักษ์ไล่ทะลักวัดความดีความชั่วทั้งชีวิตของเจ้า หากบาปหนา ก็จะถูกคุมตัวไปยังนรกขุมลึบแปดทันที” เขาพูดถึงเรื่องหลังความตายเหล่านี้ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน คล้ายกำลังหวนระลึกถึงความหลังบางอย่าง

“ขุมแรกเรียกว่าหมู่บ้านหนานเคอ ที่นั่นมีปิณฑุชาชนไล่แห่งวาดภาพขาย แต่ตอนนี้เขาคงไม่ไล่แห่งแล้ว ภายหลังข้าเผาเงินกระดาดไปให้เขามากมาย ยังมีชายชราขายเกี้ยวน้ำ เดินลึกเข้าไปอีก ก็จะเจอตำหนักแห่งหนึ่ง นั่นคือตำหนักของราชาปีศาจสี่แห่งโลกภูตผี ไข่แล้ว ยังมีหอซุ่นเฟิงด้วย...”

“พูดจาละอะเทอะอะไร” ทำเขียนจวินตัดบทเขาอย่างหมดความอดทน
“เจ้าอยากบอกอะไรกันแน่”

บุรุษผู้นั้นเงยไปครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็ถาม “ทำเขียนจวิน เจ้ากลัวตาย
หรือไม่”

ทำเขียนจวินแค้นหัวเราะเย็นซา “มีอันใดน่ากลัว”

“แต่ก่อนข้าก็คิดเช่นนั้น” บุรุษผู้นั้นกล่าว “ฉะนั้น ข้าจึงเลือกกิน
ยาพิษฆ่าตัวตาย ข้าเคยคิดว่าตนเองไม่ต้องการสิ่งใดในโลกมนุษย์แล้ว
ข้าไม่กลัวความตาย”

บุรุษผู้นั้นเงยไป จากนั้นก็ก้มหน้าลง

“แต่ตอนนี้ข้ากลับไม่อยากไป เขายังอยู่บนโลก ข้าไม่อาจปล่อยวาง
จากเขาได้”

เอ่ยจบ บุรุษผู้นี้ก็กระโดดลงจากบนหินสี่ม้าวอย่างแผ่วเบา เดิน
ออกจากเงามีดมายังใต้แสงจันทร์กระจ่าง สายลมบนฟากฝั่งวิญญานพัดมา
ปุยเกสรพราเลือน กลุ่มหิ่งห้อยพลันแตกฮือ

ทำเขียนจวินสีหน้าแปรเปลี่ยน “...เป็นเจ้า?”

โมหรานเดินมาหาเขา บริเวณหัวใจว่างเปล่า เป็นโพรงดำมืดที่ลม
ลอดผ่านได้ คิ้วตาของเขาตรงตาม จมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้าคมคายหัวหาญ
ทั้งที่ระยะเวลาห่างจากตอนที่เขากับทำเขียนจวินพบกันครั้งแรกบนเขา
เจียวซานไม่นานเท่าใด ทว่ายามนี้เขากลับดูสงบเยือกเย็นลงมาก ไม่มี
ความลับสนงุนงหรือความหวาดกลัวเหมือนในตอนนั้นแล้ว

“เหตุใดเจ้า...”

“อย่างที่เจ้าเห็น ข้ามิใช่คนเป็น”

“...”

“แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ข้าดูไม่ค่อยเหมือนคนอื่นนัก เจ็ดวันผ่านไป
แล้ว ยังไม่มีมทูตชาวตำมาพาข้าไปยมโลก ข้าจึงล่องลอยอยู่ที่นั่นตลอด”

ทำเขียนจวินหรีตาลงเล็กน้อย

“เจ้าไม่จำเป็นต้องร้อนใจ แก่นวิญญานของข้าอยู่ในร่างเจ้า ข้ายอม
ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว” โมหรานทอดสายตาไปยังแม่น้ำวิญญานกว้างใหญ่ เอ่ย

เสียงแผ่ว “แต่ข้ายังไม่อยากไป... ข้าอยากกลับไป”

ได้ยินเขาเอ่ยเช่นนี้ ท่าเซียนจวินตกตะลึง จากนั้นยกมือลูบแผ่นอกตนเอง เจียบไปครู่หนึ่ง พลันยิ้มออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแฉ่งเล็กน้อย “แก่นวิญญูณของเจ้าอยู่ในตัวข้าแล้ว? ก็หมายความว่า... ฮว่าบี่หนาน ทำสำเร็จ? เขาทำได้แล้ว อีกไม่นานตัวข้าก็จะไปมาได้โดยอิสระ จะสามารถ...”

เขายังไม่ทันพูดจบก็ถูกโม่หฺรานขัดจังหวะ

โม่หฺรานหันมามองเขาอย่างเฉยชา “เจ้ารู้หรือไม่ว่าฮว่าบี่หนานคือใคร”

“...”

เขาเดินไปหาท่าเซียนจวิน เมื่อเดินเข้าไปใกล้ ก็ยื่นนิ้วมือโปรงแสงไปแตะที่หว่างคิ้วของท่าเซียนจวินเบาๆ

“ความจริงบอกเจ้าไปก็ไม่มีประโยชน์ เจ้าถูกเขาบ่อนทำลายแล้ว ทุกเรื่องที่เป็นอุปสรรคต่อเขาในการควบคุมเจ้า เขาคงกำจัดทั้งหมดแล้ว แต่ว่า ในเมื่อเจ้ายังเหลือดวงจิตรู้สำนึกอยู่ มากน้อยก็ควรมีสติจดจำบ้าง กระมัง...อย่าให้ใครชักนำไปโดยมีดบอดเช่นนี้”

ไม่รู้เพราะอะไร ชั่วขณะที่โม่หฺรานสัมผัสถูกเขา ท่าเซียนจวินพลันรู้สึกปวดร้าวในกะโหลกศีรษะสุดทันทัน คล้ายมีชิ้นส่วนกระจัดกระจาย บางอย่างรูดผ่านเบื้องหน้า

“เจ้าทำอะไร!”

โม่หฺรานไม่ตอบ เพียงประคองใบหน้าเขาไว้ มองเขาอย่างเจียบงัน ทั้งคล้ายเศร้าสลดใจ “หากเจ้ารู้ความจริงทั้งหมด เช่นนั้นก็คงดี”

“เจ้า...”

“เช่นนี้ต่อให้ข้าต้องไป ข้าก็ไปอย่างวางใจขึ้นบ้าง”

ท่าเซียนจวินแค่นเสียงลอดไฝ่น “ความจริงอะไร! พุดจาเลอะเทอะอะไร! เอามือออกจากตัวข้า!” เขาพยายามสลัดหลุดจากโม่หฺรานอย่างโกรธเกรี้ยว แต่เรี่ยวแรงเหมือนกำปั้นชกปยุฝ้าย อาคมและมือเท้าล้วนทะลุผ่านร่างกิ่งโปรงใสของคนตรงหน้า

โม่หฺรานหลับตาลง ถอนหายใจเบาๆ พลังเอ่ย “เจ้ารู้หรือไม่

ข้าอยากให้เห็นสิ่งที่ข้าประสบมาตั้งแต่ตัวเองกลับมาเกิดใหม่จริง ๆ
อยากให้เห็นถึงความทรงจำทั้งหมดของข้าเหลือเกิน

“อาจเพราะใจยังยึดติดยิ่งนัก วิญญาณข้าจึงยังมิได้ถูกพาไป จึงได้
พบเจ้าที่นี่”

เขาว่าพลังโน้มน้าวเข้ามาใกล้ ศีรษะแนบหน้าผากของท่าเซียนจวิน

“กลับตัวเสียเถอะ” เขาพิมพ์เบา ๆ “ปลดปล่อยตัวตัวเอง”

ได้ยินคำพูดที่คล้ายกับที่ฉู่หว่านหนึ่งพูดตอนมีชีวิตเมื่อชาติก่อน
ท่าเซียนจวินสั่นสะท้านไปทั้งร่าง แต่ยังไม่ทันได้บันดาลโทสะ เบื้องหน้า
ก็มีภาพนองเลือดวูบผ่าน

เขาเห็นรอยฟ้าแยกโลกฤดูผีอีกครั้ง...

ท่ามกลางมหันตภัยที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเขาครั้งนั้น ต่างคนต่างก็ไม่มี
เวลาสนใจผู้ใด เสียร่องรอยหวนดังระงมสะท้านฟ้า

ท่าเซียนจวินลอยล่องอยู่กลางอากาศเหมือนเหยี่ยวกระดาศ เบื้องล่าง
คือฝูงชนที่ร้องคร่ำครวญ เลือดและชิ้นส่วนแขนขาควคลุ้ง เขามองลงไป

ชื่อเมียเล่า ชื่อเมียอยู่ที่ใด...

เขามองไม่เห็น เขาหาไม่พบ ร้อนใจดังไฟสุ่ม เตือดพล่านจนมิอาจ
ทานทน...ทันใดนั้น เขาก็หยุดชะงัก

ท่ามกลางกลุ่มควัน เห็นร่างที่คุ้นเคยกำลังเคลื่อนไหว ท่าเซียนจวิน
ลอยโฉบเข้าไปใกล้ แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่านั่นคือตนเองเมื่อครั้ง
เป็นเด็กหนุ่ม อยู่ในสภาพหมดสติ หายใจรวริน

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

ราวกับตอบคำถามเขา ภาพตรงหน้าท่าเซียนจวินเปลี่ยนไป มีคน
แบกร่างยับเยินของเขา คลานไปตามพื้นท่ามกลางซากศพกายกองอย่าง
ทุลั้ทุล่

เป็นผู้ใด

มือที่เหวอะหะไซกเล็ดนั้น...เป็นมือของผู้ใด

คนคนนั้น ทั้งที่ตนเองยังคลานไม่ไหว แต่ก็ไม่ยอมปล่อยมือ ยังคง
ลากเขาไปด้วยอย่างเอาเป็นเอาตาย

เป็นใครกัน

ท่าเขียนจวินลอยเรี่ยพื้น วนเวียนอยู่รอบตัวสองคนนั้น เขาเพ่งมองคนที่เลือดโชกไปทั้งตัวจนยากจำแนกหน้าตาผู้นั้น...สุดท้าย เขาก็เห็นชัดแล้ว

ราวกับถูกฟ้าผ่า

“จู่หวานหนิง...?”

เป็นไปได้อย่างไร...จะเป็นไปได้อย่างไร!

ข้างหูคล้ายมีคนกำลังร้องคำราม แม้จะเป็นเสียงที่แว่วมาไกลๆ แต่ความกราดเกรี้ยวในน้ำเสียงนั้นราวกับมีดแหลมปักหัวใจ กำลังคำรามด้วยโทสะ เสียงนั้นร้องตะโกนว่า “ที่นั่นไต่ยังมีคราบเลือด นั่นเป็นเส้นทางที่อาจารย์พาเจ้ากลับบ้าน”

“ช่วยอาคมหยิ่งรู้คือช่วยอาคมคู่! เจ้าได้รับบาดเจ็บมากเพียงใด อาจารย์ก็ได้รับบาดเจ็บเช่นเดียวกัน!”

“เจ้าพูดได้อย่างไรว่าอาจารย์ไม่ช่วยเจ้า! เจ้าพูดออกมาได้อย่างไรว่า เขาไม่ช่วยเจ้า...”

...

ท่าเขียนจวินรู้สึกเย็นเยียบไปทั้งร่าง

เขาพลันเบิกตาโพลง สองตาแดงก่ำ จ้องไม่เวยอวีตรงหน้า กัดฟันเค้นเสียงออกมา “เจ้าให้ตัวข้าทำอะไร! นี่มัน...เหลวไหลสิ้นดี!”

เพลิงโทสะท่วมฟ้า แต่ดวงตาที่สบประสานกับเขากลับทำให้เขาอึ้งงันไม่หทรานจ้องเขา นัยน์ตาดำลึบสงบนิ่งคู่นั้นรินน้ำตา “ข้าพยายามมอบความทรงจำของข้าให้เจ้าสู่ความสามารถแล้ว”

“ใครอยากดูเรื่องราวของเจ้ากับเขา! ใครอยากรู้เรื่องราวตั้งแต่เจ้าเกิดใหม่! เจ้าใช้ชีวิตไปวันๆ เจ้าทำให้ชื่อเมย์ผิตหวัง...เจ้ากับตัวข้าไม่เหมือนกันเลย!” เขาเอ่ยอย่างเดือดดาล “ใครใช้ให้เจ้าคิดเองเออเอง โสหัวไปให้พ้น!”

เพลิงโทสะที่คนนับไม่ถ้วนเห็นแล้วเป็นต้องหวาดผวา ไม่หทรานกลับไม่มีความหวั่นไหวใดๆ

โมหรานมองเขา สายตานั้นถึงขั้นเจือแววเวทนา เขายืนอยู่ตรงหน้า
ท่าเซียนจวิน พลันเปลวเพลิงสีทองลุกท่วมชายชุดคลุม ร่างว่างเปล่า
ของเขาค่อย ๆ สลายไปที่ละน้อยท่ามกลางกองเพลิงนี้ สูดท้ายกระจายเป็น
จุดแสงหิ่งห้อย

“ความจริงไม่ต้องให้เจ้าบอก ข้าเองก็ควรไปแล้ว

“ข้าใช้พลังวิญญาณของตนเอง มอบความทรงจำทั้งหมดของตน
ให้เจ้าแล้ว วิธีนี้ฝืนกฎสวรรค์ ข้าเองก็ไม่รู้ว่าสุดท้ายข้าจะลงเอยเช่นไร”
เอ่ยถึงตรงนี้ โมหรานก็เสียบไป จากนั้นก็ยิ้มออกมา “อาจถูกตัดออกจาก
วิภูลงสาร หรืออาจถูกตัดสินให้ตกนรกอเวจี”

“...”

“ข้าเคยคิดถึงความน่าจะเป็นที่ดีที่สุด” โมหรานกล่าว “บางที
วิญญาณของข้าอาจติดตามแก่นวิญญาณไปด้วย ผสานรวมอยู่ในตัวเจ้า”

ก่อนหน้านั้นเขาพูดอะไร ท่าเซียนจวินล้วนไม่สนใจ ทว่าพอฟังถึง
ตรงนี้ ก็เรียกรักขมวดมุ่นทันที “อย่าแม้แต่จะคิด!”

โมหรานมองเขาเหมือนจะยิ้มก็ไม่เชิง “เจ้ากลัวหรือ”

“ตัวข้ามีอะไรต้องกลัว” ท่าเซียนจวินถูกลบหลู่ ดวงตาที่ริ่ง “ร่างนี้
เป็นของตัวข้า เจ้าอย่าคิดจะเป็นนกเขายี่ดั่งรังนกทางเขน!”

โมหรานถอนหายใจ “เจ้าก็แค่ไม่อยากจะยอมรับความจริง”

“...”

“เจ้าไม่อยากจะยอมรับความจริงที่ข้ายอมรับแล้ว แต่เจ้ากลับทำเป็น
ไม่เห็น”

“หุบปาก!”

โมหรานมองเขาอย่างสงบนิ่ง ร่างมายายิ่งเลือนรางไปอย่างรวดเร็ว
ลามขึ้นไปถึงเอว แผ่นนอก...ก่อนจะเลือนหายไป โมหรานยื่นมือออกไป
พยายามสัมผัสผัสจอนผมของท่าเซียนจวิน แต่ท่าเซียนจวินกลับผงะถอยอย่าง
เดียดฉั่นท์ รวากับถูกสัตว์มีพิษเกาะ

เห็นเขาเป็นเช่นนี้ โมหรานเพียงยิ้ม จุดแสงสีทองในร่างเขาค่อย
กลุ่มแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ พลันพุ่งเข้าไปในแผ่นนอกของท่าเซียนจวิน...

ท่าเขียนจวินรู้สึกเพียงในร่างมีพลังที่คุ้นเคยกลุ่มหนึ่งกำลังฟื้นฟู พลังนั้น
ร้อนแรงแผดเผา เหมือนกระแสน้ำลอมเหลวใต้หินผา

พลังนี้ทำให้เขายิ่งรู้สึกซิดไกล้ แต่ก็รังเกียจสุดแสน

“เจ้าอย่าได้คิดจะผสานวิญญาณกับตัวข้า...”

“ไม่มีใครอยากเป็นฝ่ายจากไป ข้าเองก็ต้องลองหนทางสุดท้าย
สุดกำลัง”

ท่าเขียนจวินเด็ดดพล่าน “ใส่หัวออกไป!”

แต่ไม่ทรานเพียงจ้องเขา “ขอโทษด้วย สุดท้ายยังคงต้องแย่งร่างนี้
กับเจ้า”

“...”

“หากนิสัยเดิมของเจ้ากลับคืนมาก็คงดี”

“เป็นโมเวยอวีเถอะ” ไม่นานเปลวเพลิงสีทองก็ลุกไหม้ถึงปลายนิ้ว
เขา จากนั้นกลิ่นกินใบหน้าเยาว์วัยและหล่อเหลาของเขา “อย่าเป็น
ท่าเขียนจวิน”

เสียงเงียบไป

เก้าถ่านคลุ้งกระจาย...

ขณะเดียวกัน ในห้องลับของหอเทียนอนิน มีประกายสีทองพร่าตาสว่างวาว
ขึ้นมา เจิดจรัสราวกับกลางวันจนชื่อเมย์ลิมตาไม่ขึ้นชั่วขณะ เขายกแขนเสื้อ
ขึ้นป้องใบหน้าไว้ ผ่านไปพักใหญ่ แสงแผดกลั่นจึงค่อยๆ ดับลง

ชื่อเมย์ไม่เคยพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน เขาลดแขนลงทันที
มองเข้าไปในโลงศพน้ำแข็งด้วยสีหน้าซิดเผือด...

พลันสบประสานกับดวงตาดำสนิทแซมประกายม่วง

ท่าเขียนจวินลุกขึ้นนั่งซ้าๆ ใบหน้าของเขาซิดขาวเย็นเฉียบ ริมฝีปาก
ยังไร้สีเลือด ดูราวกับร่างที่สลักจากหยกเย็น ผนิกขึ้นจากพุน้ำลึก แม้
กระทั่งชุดคลุมสีดำปักดินทองคำก็กระจายไอน์เย็นออกมา แสงสว่างที่สาดทอ
บนร่างเขาราวกับจับแข็งไปด้วย

ท่าเขียนจวินยกมือขึ้น ปลายนิ้วเรียขาวซิดวางอยู่ที่ขอบโลง เขา

กวาดตา สายตาไปตกอยู่ที่ร่างของชื่อเมย์

“...”

แม้รู้ว่าตนเป็นนายของเขา แต่ภายใต้การจับจ้องของสายตาดำเย็นเย็บ
เช่นนี้ ชื่อเมย์ยังคงผงะเล็กน้อยอย่างไม่อาจควบคุม

“เจ้า...” ลูกกระเดือกขยับ ชื่อเมย์พยายามสะกดอารมณ์ตนเอง
“ในที่สุดเจ้าก็ตื่นแล้ว”

ท่าเซียนจวินไม่ตอบ สีหน้าเขาเหี้ยมเกรียมอย่างยิ่ง ถึงขั้นดูพยศ
และยากคาดเดายิ่งกว่าแต่ก่อน

เขาหอบหายใจ แผ่นหลังชุ่มเหงื่อ ทวารอยยิ้มสุดท้ายของปรมาจารย์
โม่ยังคงวูบไหวอยู่ตรงหน้า...เขาหลับตาลง พยายามสัมผัสว่าในร่างตนมี
ดวงจิตที่เพิ่มขึ้นมาเป็นส่วนเกินหรือไม่ แต่ไม่ใช่สิ่งที่จะใช้ความรู้สึกจับได้

ชื่อเมย์ยืนอยู่ข้างๆ เห็นเขามีสีหน้าผิดปกติ จึงรีบยื่นมือออกไปทาบ
หน้าผากเขา ปากร่ายอาคม บรรเทาความกระสับกระส่ายในใจท่าเซียนจวิน
“เป็นเช่นไร” ชื่อเมย์ท่องอาคมสงบวิญญูณหนึ่งจบ จ้องไปหน้าเขา
เขม็งพรางตาม

ท่าเซียนจวินมิได้ตอบทันที ผ่านไปนาน เขาจึงยกมือขึ้น ขยับนิ้วมือ
เล็บที่ตัดแต่งได้รูปร่างกับผลึกน้ำแข็ง ไม่ปรากฏภูลีเลือกดลัคนิด

เขาลุกขึ้นจากโลง

“ข้ารู้สึกเหมือนฝันไปนานมาก...” ท่าเซียนจวินเอ่ยถ้อยคำแรกด้วย
น้ำเสียงแหบพร่า

ดวงตาชื่อเมย์ฉายแววระแวดระวัง “ล้วนมิใช่ความจริง”

ชุดคลุมดำของตี่จวินดูขยับเมฆ ดิ้นทองดูจวารี เขาก้าวออกจาก
โลงศพ สีหน้าหม่นมัว “ข้าก็คิดเช่นนั้น”

เขาจ้องชื่อเมย์ ชื่อเมย์เองก็จ้องเขา ครู่ต่อมา ชื่อเมย์จึงลองหยั่งเชิง
“เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าตนเองคือใคร”

“...”

เงียบไปนาน

บุรุษหล่อเหลาเย็นชาผู้นั้นคล้ายหัวเราะเบาๆ ริมฝีปากบางขยับ

“ทำไมจะจำไม่ได้ ทำเขียนตั้งจวิน โม่หรวน โม่เวยอวี”

เขาเซซังก็ไปเล็กน้อย หลุบตาลง ทำความเคารพซื้อเมย์ที่ตัวเกร็ง ถึงขีดสุดอย่างเกียจคร้าน “ยอมเป็นทาสรับใช้นายท่าน”

ในดวงตาซื้อเมย์คล้ายมีประกายลึกลับลอดวูบผ่าน แต่เขายังมึนงง คลายใจ เขาหยิบหินผลึกก้อนหนึ่งออกมาจากในถุงเงินคน ของสิ่งนั้น เปล่งประกายสีเขียวคราม ลักษณะแปลกประหลาด เป็นหินผลึกแข็งแกร่ง ที่สุดที่ใช้วัดพลังวิญญาณของผู้ฝึกบำเพ็ญ

ลูกกระตือกรของเขายับ กอดความคาดหวังอันแรงกล้า ขณะเดิน เข้าไปพลางยื่นหินผลึกใส่มือทำเขียนจวิน

“จุดมันให้สว่างได้หรือไม่”

“...” ทำเขียนจวินเหลือบมองหินก้อนนั้นอย่างเฉยชา เอ่ยเสียงเนิบ “มีอันไต่ยาก” ลั่นคำ นิ้วมือก็บีบเข้ามา เส้นเลือดที่มือปูดโปน

เพียงชั่วขณะ กระแสวิญญาณที่แข็งแกร่งที่สุดก็ผนึกรวมอยู่ในนั้น ไม่เพียงหินผลึกเปล่งแสงเจิดจ้าในชั่วอึดใจ แต่ยังปรากฏรอยปริร้าว เป็นริ้ว ๆ

ซื้อเมย์สะกดลมหายใจ ดวงตาจับจ้องไปที่หินก้อนนั้น นิ่งงันไปชั่วขณะ

พลันได้ยินเสียงดังเปรี้ยะ หินระเบิดเป็นผุยผงคานิ้วมือเรียวขาวขีด ของทำเขียนจวิน ก่อนจะสลายเป็นเก้าถ่านปลิวกระจายด้วยพลังวิญญาณ อันแข็งแกร่ง...

กลายเป็นฝุ่นธุลี!

“นั่นเป็นอะไร” ทำเขียนจวินขยี้เศษผงที่ปลายนิ้วมือ พลางแค้น หัวเราะเย็นซา “ไม่ทนมือเอาซะเลย”

ซื้อเมย์ถอนคลายลงทันที เขาเดินกลับไปข้างหลัง ทรวดลงนั่งบนเก้าอี้ศิลาข้าง ๆ อย่างหมดริ้วแรง

นี่...คือพลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกมนุษย์...ในที่สุด ช่วงเวลานี้ ก็กลับมาอยู่ในกำมือซ้ำอีกครั้งแล้วหรือ

ซื้อเมย์ไม่อาจจะรับอารมณ์ จากที่สิ้นเติมเล็กน้อยกลายเป็นรุนแรง

แสงสลัวในห้องศิลาส่องจับใบหน้างามล้ำของเขา เป็นความลึกลับ หรือว่า
ผ่อนคลาย? แสงสลัววางวูบไหว ทำให้มองเห็นไม่ชัดเจน จนถึงขั้น
ดูแปลกประหลาด

ผ่านไปพักใหญ่ ซื่อเมย์จึงเอาหน้าซุกฝ่ามือทั้งสองข้าง พึมพำ
เสียงแหบ “ท่านแม่ ท่านเห็นหรือไม่ ข้าทำได้แล้ว”

ทันใดนั้นเขาก็คล้ายคลุ้มคลั่งขึ้นมา ผุดลุกขึ้น ร้องตะโกนท่ามกลาง
ความว่างเปล่าภายในห้องศิลาที่นอกจากเขากับท่าเซียนจวินแล้ว ก็ไม่มี
บุคคลที่สามอีก “ท่านเห็นหรือไม่ ไกลแล้ว! พวกท่านเห็นแล้วหรือไม่”

ไม่มีผู้ใดตอบเขา เขาหัวเราะลั่นอยู่ในห้องลับอันเงียบงันนี้ หัวเราะ
จนน้ำตาไหล...เป็นหยดน้ำตาสีทอง

เหมือนกับช่วงชีวิตงเบาะคนงามกระดุกผีเสื้อในอดีต

ยอดเขาสี่เชิง เยี่ยมหากล่อกำบังตายจาก

ฝันร้ายของโลกบำเพ็ญเพียร ยิ่งรุนแรงขึ้นในช่วงหลายวันนี้
หมากเงินหลงแพร่กระจายในโลกมนุษย์ราวกับโรคระบาด คนที่อยู่
เบื้องหลังเหมือนคนวิกลจริต ไม่เลือกสถานะของเจ้าของร่าง ไม่ว่าจะเป็
นคนชราหรือเด็ก ล้วนเอาไปทำเป็นหมากทั้งหมด

การหว่านแหปุพรมเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดคาดเดาจุดประสงค์ที่แท้จริง
ของเขาได้

มีคนขอความช่วยเหลือไปยังหอเทียนอินด้วยความทุกข์ร้อน แต่
เจ้าหอเทียนอินกลับอ้างว่าล้มป่วย ไม่อาจออกมาได้ ต่อให้มีคนหนีภัยมา
อดตายอยู่หน้าหอ ประตูใหญ่ก็ไม่เปิด ในที่สุดคนเหล่านี้จำต้องยอมรับ
อย่างไม่เต็มใจว่า...บางที พวกเขาอาจผิดตั้งแต่ต้น

แต่ทุกอย่างสายไปแล้ว ประมาจารย์ไม่ตายแล้ว จู่หว่านหนิงเบาแส
ไม่แน่ชัด ยอดเขาสี่เชิงล่มสลายแล้ว สำนักใหญ่ทั้งหลายถู่นวดยอยู่กับ
เรื่องของตนเอง หมากเงินหลงที่ไร้สติเตริดเตรไปทั่วโลกมนุษย์มากขึ้น
เรื่อย ๆ เช่นฆ่าสังหารผู้คน ทุกหนแห่งมีแต่การสู้รบราวกับไฟลามทุ่ง
ลูกกลมไปทั้งโลกบำเพ็ญเพียรด้วยความเร็วอันน่าสะพรึง

เจียงตู หยางโจว สู่จง เหลยโจว...ไม่ว่าที่ใดล้วนมีแต่เสียงกรีดร้อง
โหยหวนดังระงมอย่างน่าสลดท่ามกลางเปลวเพลิงลูกโซน กำแพงพังทลาย
ความมั่งคั่งในโลกมนุษย์ดับสิ้นพินาศไปท่ามกลางไฟบรรลัยกัลป์ลูกโหมนี้

บนหอดูดาวของหอเทียนอิน ซื่อเมย์มองดูความวุ่นวายทุกหย่อมหญ้า
เขายืนอยู่ตามลำพังครู่หนึ่ง ก็มีเสียงฝีเท้าแผ่วเบาตั้งมาทางด้านหลัง

รองเท้าแพรของสตรียามาบนพื้นที่ปกคลุมด้วยหิมะบาง ๆ มู่เยียนหลี
ยื่นมือทั้งสองมาคลุมเสื้อกันหนาวให้เขา

“ทำเชียนจวินเล่า”

“ออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

“...เจ้าส่งเขาไปทำเรื่องนั้นแล้ว?” มู่เยียนหลีตกระลึงเล็กน้อย
“เหตุใดจึงได้เร็วนัก”

“ไม่มีอะไรต้องรอ ทุกอย่างเตรียมการไว้หมดแล้ว ยามนี้หิมะเริ่ม
พร้อมสรรพ ชาติเพียงลมบูรพา¹ ขึ้นอยู่กับเขาแล้ว”

ซื่อเมย์เอ่ยจบก็รีบไปอีกครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง น้ำเสียง
ที่สงบเยือกเย็นมาตลอดสิ้นพร่าเล็กน้อย

“พี่สาว” เขาเอ่ยเสียงเบา “หลายปีแล้ว สองชาติแล้ว ในที่สุดข้า
ก็ทำได้...”

มู่เยียนหลีหันมา เห็นนัยน์ตาดอกท้อของเขารื้นด้วยไอน้ำ คล้าย
สะท้อนอารมณ์ ทั้งคล้ายน้อยเนื้อต่ำใจอย่างยิ่ง

ซื่อเมย์หลับตาลง น้ำเสียงสิ้นเครืออย่างไม่อาจควบคุม “ไปเถอะ”

เขาเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “ประตูป็นตายมิติเวลาใกล้จะเปิดแล้ว เราจะนำ
หมากที่ทำไว้ทั้งหมดไปด้วย ส่งไปทางโน้นให้หมด”

“หมากทั้งหมด?”

“ทั้งหมด”

“แต่คนตั้งมากมายเช่นนั้น...” สีหน้าของมู่เยียนหลีค่อนข้างซีดเผือด
แต่พอเห็นสีหน้าที่ทั้งเจ็บปวดและตื่นเต้นของซื่อเมย์ นางก็ยังคงเอ่ยอย่าง
แน่วแน่ “...ได้ ข้ารู้แล้ว”

นางหันกายจากไป ขณะกำลังจะลงจากหอ ซื่อเมย์พลันเรียกนางไว้
“รอเดี๋ยวล!”

¹ หมายถึง ทุกอย่างเตรียมพร้อมไว้หมดแล้ว ชาติสิ่งสำคัญเพียงอย่างเดียวเท่านั้น